vormitud rinnaga ja läikivate sabasulgedega. Kikepillil oli haruldaselt ilus hääl. Tema varased laulud äratasid naabrimaja kanades suurt imestust ja lugupidamist. Nukud hakkasid noore perega sõbrustama.

„Kas sa muneda mõistad?“ küsis Pahuli Mallelt.

„Ei, ma ei mõista muneda!“ vastas Malle tasa.

„Kuidas nii, sa ei mõistagi muneda?“ imestus nüüd ka Turu-Reet ja vangutas kahetsevalt pead.

„Aga mina mõistan,“ hüüdis Pahuli ja oli uhke. „Alles mineval nädalal munesin esimese muna omas elus. Varsti lastakse meid õue, siis munen hulga mune niisugusesse kohta, kust kergesti üles ei leita. Kui siis ühel päeval pesast tulen pojakestega õue, küll võib siis Maril hea meel olla!“ rõõmutses Pahuli, õrnalt kurguhäälega häälitsedes.

„Ära nii väga rõõmutse, Pahuli, sa tead, et neidki tabab hirmus surm,“ ütles jutu sekka Kikepill.

„Mis neid siis tabab?“ julges Peedu küsida.

„Meie ei ela kaua, varsti viib inimene meid kööki. Siis ei näe meie enam õue ja kuuri, isa ja ema,“ sosistas Pahuli tasa. „Kord olla isa köögiaknale len-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 26